

Dr Donal Fowler, Tła Starego Testamentu, Wykład 4, Przebóstwienie królów

© 2024 Don Fowler i Ted Hildebrandt

To jest dr Don Fowler w swoim nauczaniu na temat tła Starego Testamentu. To jest sesja 4, Przebóstwienie królów.

Cóż, rejestrujemy komentarze na temat jednej z epokowych zmian w ludzkim doświadczeniu.

Ta epokowa zmiana polega na odejściu od centralnego miejsca obiektów religijnych, takich jak świątynie i kapłani, na rzecz podmiotów quasi-religijnych, takich jak królowie i pałace. Jest to naprawdę ważne, ponieważ pasuje jako materiał tła dla Starego Testamentu i tego, dokąd zmierzamy. Wiem więc, że w tej chwili może się wydawać, że jesteśmy daleko od Biblii, ale jeśli okażesz mi cierpliwość, w tej godzinie będziemy pracować nad koncepcją przebóstwiania królów, czyli królowie w Mezopotamii stają się bóstwami, a następnie porzucenie tego i jak to wszystko jest kluczowym materiałem dla zrozumienia pogańskiej myśli na temat działania religii.

Myślę, że uznasz to za bardzo pomocny materiał do zrozumienia nie tylko świata Starego Testamentu, ale także tego, jak myślimy jako istoty ludzkie. Więc dotarcie tam zajmuje trochę czasu, ale wiesz, zatrzymam się na chwilę i powiem, że jedną z rzeczy związanych z naszą kulturą przyspieszania, która doprowadza kogoś takiego jak ja do szaleństwa, jest to, że jest tak, jakbyśmy zawsze spieszyć się donikąd. Jeśli chcesz poświęcić czas na zbudowanie fundamentów, możesz zbudować drapacz chmur.

Ale jeśli chcesz zbudować szopę, wystarczy trochę drewnianej podłogi i gotowe. Budujemy drapacz chmur, więc jeśli będziesz cierpliwy, myślę, że uda nam się tam dotrzeć. W porządku, więc mówimy o mieście Kisz i jest to miasto, w którym po raz pierwszy doświadczone władzy królewskiej.

Właściwie nie mam tego na mojej mapie, ale jest to gdzieś tutaj, za kursorem, w południowej Mezopotamii, a Kisz był bardzo ważnym miastem w III tysiącleciu p.n.e., 3000 i więcej, oraz w II i II tysiącleciu p.n.e. około 2000 i więcej. A więc tutaj jest Nippur, a Kisz nie był zbyt daleko od Nippur, więc to jest miasto, w którym po potopie rzekomo po raz pierwszy obniżono władzę królewską, a wspominałem wam na ostatniej godzinie zajęć, pierwszą połowę panowania sumeryjskiego lista królów, naszym zdaniem, jest po prostu mitologiczna. W drugiej połowie znajduje się część materiału niehistorycznego, istnieją jednak pewne dowody dotyczące królestwa, które w zdumiewający sposób mówią nam, że druga połowa tej listy królów miała pewną wartość historyczną, z których jeden jest jak dotąd pierwszym wyraźnym przykładem pałacu królewskiego znaleziony w Mezopotamii znajduje się w mieście Kisz.

To interesujące, biorąc pod uwagę fakt, że na sumeryjskiej liście królów jest napisane, że w tym miejscu po raz pierwszy doświadczone władzy królewskiej. Po drugie, inskrypcje królewskie zawsze przedstawiają tytuł króla Kisz jako najbardziej prestiżowy z ziemskich tytułów. W demokracji nierzadko nie mamy wiedzy o tytułach królewskich i, co zadziwiające, można je znaleźć w całym Starym Testamencie.

Bóg ma tytuły królewskie w wazoo, jak mówi stare Iwo, które zdobyłem w ciągu trzech lat służby w Iwo. Możesz o tym zapomnieć. Nie musisz pamiętać o wazoo, ale chodziło mi o podkreślenie, że Bóg jest postacią królewską w Biblii. Zwykle myślimy o nim w kategoriach greckich, jako o bezcielesnej istocie, która jest w niebie, ale w Biblii jest wszędzie przedstawiany jako król.

Po prostu nie rozpoznajemy tego języka. Jako król ma więc wszelkiego rodzaju tytuły królewskie. Biblia ma tytuły królewskie, takie jak król wszystkich królów.

To tytuł królewski. Zatem tytułowy król Kisz może mieć 30 lub 40 takich tytułów, które są ułożone wokół jego osoby. Zatem król Kisz jest tytułem królewskim, nawet jeśli nie był królem Kisz.

Gdyby był królem, powiedzmy Babilonu, mógłby spróbować ubiegać się o tytuł króla Kisz, ponieważ był on tak prestiżowy. Był to więc najbardziej imponujący z tytułów królewskich wczesnych królów. Po trzecie, tego nie potrafię wyjaśnić i jeśli tego nie rozumiesz, nie ma to większego znaczenia, ale tutaj, w południowej Mezopotamii, jest kwadrat.

Plac ten nazywany jest dzielnicą stołeczną, ponieważ większość królewskich stolic starożytnego Sumeru znajdowała się na tym obszarze, który znajduje się tutaj, w dolnej części. Należą do nich miasta takie jak Uruk, Ur, Nippur, Warka i sporo innych. Kish znajduje się w tym rejonie, który nazywamy dzielnicą stołeczną.

Argumentujemy więc tylko, że Kish byłoby właściwym miejscem na stolicę królewską. Wreszcie kilku królów wymienionych na sumeryjskiej liście królów okazało się być osobami, które najwyraźniej faktycznie istniały. Jednym z nich był Enmebaragesi, wymieniony na sumeryjskiej liście królów jako król Kisz.

W archiwach w Kisz znaleźliśmy inskrypcję tego króla. Istniał. Po drugie, kimś, o kim wielu z was słyszało, nawet jeśli niewiele o nim wiecie, jest Gilgamesz.

W niektórych inskrypcjach stwierdzono, że sam Gilgamesz jest wymieniony jako król Ur. Powszechnie uważa się, że Gilgamesz był prawdziwą osobą. Najwyraźniej był królem największych talentów.

A ponieważ był tak wielkim królem, został zmitologizowany i stał się postacią mitologiczną, którą obecnie znamy jako Gilgamesz. Wszystko to mówi nam, przyjaciele, że istnieją pewne dowody historyczne sugerujące, że Kisz rzeczywiście był miastem szczególnie ważnym ze względu na tematykę królewską. A kiedy już będziemy gotowi to zakończyć, poczynię trzy uwagi na temat wartości tego, o czym właśnie wam mówiłem, dla sumeryjskiej listy królów.

Po pierwsze, jest to najwcześniejsza forma historiografii. Rozumiemy przez to, że historiografia różni się od historii, ponieważ historiografia jest terminem zarezerwowanym do opisu sposobu pisania historii. Sposób, w jaki piszemy historię w Ameryce, jest bardzo łatwy do zdefiniowania.

To wyczerpujące fakty. Jest to przedstawiane jako całkowicie bezstronne. I oczywiście jest świeckie.

Cóż, w ten sposób tworzymy historię. Sumeryjska lista królów mówi nam, jak tworzyli oni historię. Zatem jedną z najważniejszych rzeczy, które widzimy w tej kwestii, jest to, że najwcześniejsza historiografia, czyli sposób, w jaki tworzyli historię w Mezopotamii, skupiała się wokół władzy królewskiej.

Próbując przygotować grunt pod najważniejszą, moim zdaniem, część całego semestru, śledzę dla was rozwój królewskość. Zatem to, co widzimy, to najwcześniejsze dokumenty, które według nas dotyczą przede wszystkim królewskość. Myślę, że mogę ci to pokazać także w Księdze Rodzaju, jeśli okażesz mi cierpliwość.

To jest jedna rzecz. Drugą rzeczą, która jest naprawdę interesująca i sprzeczna z intuicją, jest to, że ta najwcześniejsza historiografia jest w dużej mierze zapisywana w genealogiach budzących postrach. Nawet ja nie lubię genealogii.

Czyta się genealogie i zastanawia się, dlaczego to tutaj się znalazło. Dzieje się tak dlatego, że w sposobie, w jaki starożytni myśleli o pisaniu historii, genealogie były głównym sposobem przechowywania historii. Mogło tak być dlatego, że genealogie istniały głównie ustnie i dlatego można je było zapamiętać. Ale w rzeczywistości wydaje się to potwierdzać Księgę Rodzaju, gdzie w Genesis 5 i Genesis 10 mamy zapis Bożego materiału historycznego skodyfikowanego w genealogiach.

Myślę, że jest to ta sama metodologia, może nie identyczna, ale jest to ta sama metodologia, którą mamy w Księdze Rodzaju 5 i 10 oraz w Mezopotamii. Posunąłbym się nawet do stwierdzenia, że może to mieć swoje korzenie w królestwie, ponieważ większość ludzi Starego Testamentu, a dzisiaj ewangelickich ludzi Starego Testamentu, utrzymywałaby, że Adam i Ewa byli pierwszymi królami i królową w Bożym planie. Kiedy patrzymy na Księgę Rodzaju 1 i 2, widzimy używany język. To język królewski.

Może więc być tak, że powodem powstania genealogii w rozdziałach 5 i 10 może być częściowo chęć zachowania królewskiego rodu, który w rzeczywistości sięga pierwszego króla i królowej, Adama i Ewy. Więc znowu możemy o tym porozmawiać w przyszłości. Chodziło mi o to, że genealogie, w myśli krytycznej, genealogie są znakiem, że coś należy do późnego okresu Starego Testamentu, podczas gdy w rzeczywistości, w Mezopotamii, genealogie pasują do wczesnej historiografii.

Dotyczy to zarówno Sumerów, jak i Asyryjczyków, którzy mają listę królów rozciągającą się na tysiące lat. Jest to więc stosunkowo pomocna myśl, gdy zdamy sobie sprawę, że nasz Stary Testament dobrze pasuje do sposobu myślenia starożytnych ludzi. Trzecią rzeczą jest to, że sumeryjska lista królów ukazuje zdolność starożytnych do przechowywania informacji historycznych przez długie, bardzo długie okresy czasu.

Jako badacz Biblii myślę, że cóż, gdyby Mezopotamczycy mogli to zrobić, ktokolwiek byłby odpowiedzialny za przekazanie nam genealogii z Księgi Rodzaju 5 i 10, to mogliby równie dobrze zachować materiał historyczny jak Sumerowie i Asyryjczycy. Zatem sumeryjska lista królów w pewnym sensie przygotowuje grunt pod zrozumienie rosnącego znaczenia królestwa w naszym sposobie myślenia. Zatem spróbuję przejść dalej, ponieważ być może jechałem tu trochę za wolno, jak na twoje potrzeby.

Zatem to, do czego zmierzamy, to po części pierwsze wielkie imperium. Zatem poza dynastią Lagasz jakakolwiek prawdziwa historia jest możliwa dopiero za czasów dynastii Lagasz. Lagasz był połączony kanałem z Tygrysem i Eufratem.

Było to jedyne miejsce, w którym znajdowały się szczegółowe inskrypcje dotyczące stosunkowo długiego rodu władców i jedyne, gdzie archiwa gospodarcze były wystarczająco długie i duże, aby móc badać państwo. Ur- Nnanshe jest założycielem tej dynastii. Jego panowanie charakteryzuje się tym, co robią królowie; toczą bitwy.

Być może pamiętacie, jak w 1 Księdze Samuela 8 Izraelici poprosili o króla, podobnie jak wszystkie inne narody, być może pamiętacie, że proszą o kogoś, kto będzie walczył w ich imieniu. I tak Ur- Nnanshe jest w ciągłym konflikcie z miastem Uma w sprawie praw do wody. Jest kilku kolejnych królów o niewielkim znaczeniu.

Nawiasem mówiąc, oto zdjęcie najwcześniejszego rydwana. Nie wygląda to groźnie, prawda? To małe urządzenie na drewnianych kołach, ciągnięte przez parę koni, ale już 2500 lat p.n.e. musiała to być broń terroru. Oto zdjęcie najwcześniejszego rydwana.

To jest królewski sztandar Ur, który jest w górze. Poniżej znajduje się zdjęcie rydwana. A oto zdjęcie pierwszej falangi.

Ludzie zdają się myśleć, że falangę wynaleźli Aleksander Wielki lub Macedończycy. W rzeczywistości starożytni mieszkańcy Ur, jak być może jesteś w stanie stwierdzić, wszyscy żołnierze są tutaj ustawieni. Oto ich hełmy na górze.

Oto ich tarcze. A oto ich włócznie. Ustawili się w masową formację, aby stoczyć bitwę.

Zatem jeszcze raz powtórzę, jednym z najważniejszych obowiązków króla, użyję tego słowa, chłopaki, jednym z najświętszych obowiązków króla jest walka w imieniu swego ludu. Widzimy to już na bardzo wczesnym etapie historii. Kolejnym ważnym królem był Aconitum, który był energicznym działaczem i skutecznie prowadził wojnę przeciwko Elamowi.

Elam znajduje się w południowym Iranie. Udaje mu się stworzyć pewną hegemonię nad Sumerem. OK, nikt wcześniej tego nie zrobił.

Sumer to obszar miast-państw, które nie były zjednoczone, dopóki nie przybyła tu ta osoba. Stworzył tę hegemonię nad Sumerem, jednak najbardziej znany jest ze swojej steli sępów, która uczciła jego zwycięstwo nad Umą. Jest to jeden z najwcześniejszych formatów traktatów charakteryzujący się długimi postanowieniami, po których następują przekleństwa w przypadku naruszenia postanowień.

Zobacz jeszcze raz. Rozumiem, dlaczego to dla ciebie nic nie znaczy, z wyjątkiem tego, w jaki sposób Bóg dał swój traktat z Izraelem. Traktat charakteryzuje się postanowieniami. Co to jest? Są to poszczególne przykazania, przykazania prawa i przekleństwa, jeśli postanowienia nie są przestrzegane.

Oznacza to więc, że kiedy Mojżesz dał nam prawo, był to traktat mający już 1500 lat. OK, więc być może najciekawszym królem, o którym mówiliśmy, jest nadchodzący Uruk-Haganah . Jest jednym z bardziej intrygujących królów starożytnego Bliskiego Wschodu i powszechnie nazywany jest królem zreformowanym.

Próbował ograniczyć prerogatywy króla nad bogami miasta. A teraz pospieszę się z tym, bo próbuję dotrzeć do tego, co nas wszystkich interesuje. Oznacza to, że królestwo rozwinęło tak wielką władzę, że w tych starożytnych sumeryjskich miastach nastąpił odzew, odparcie. , a Uruk-Haganah starała się powrócić do normy z przeszłości, kiedy królowie nie mieli tak dużej władzy.

Brzmi jak Ronald Reagan swojej epoki. Jest jednym z ciekawszych królów. Dążył do ograniczenia władzy króla nad bogami miasta, tzn. próbował zrównać świątynię z pałacem.

Po drugie, starał się ograniczyć władzę państwa i biurokrację, a także ograniczyć podatki. Te próby decentralizacji władzy wyraźnie pozostawały w sprzeczności z trendami panującymi w tej epoce. To jakby Hans Christian Andersen włożył palec w wał, gdy przez groblę przepływała już rzeka.

To nie zatrzyma sprawy. Po trzecie, wprowadził ograniczone zniesienie długów, co być może było zapowiedzią tak zwanego jubileuszu biblijnego, o czym porozmawiamy szerzej później. To jedna z moich ulubionych części kursu, słynny jubileusz, kiedy Bóg co siedem lat umorzył długi.

Cóż, myślimy, że być może mogło to wrócić do Uruk-Hagany, który był pierwszym królem, który to zrobił. Najwyraźniej jego reforma nie powiodła się wraz z jego reformą. Wygląda na to, że próbował on przywrócić Sumer do jego starego formatu miasta-państwa, ale to się nie udało, ale to było coś więcej. Próbował odzyskać to, co było upadającą, utraconą kulturą.

Na przykład Sumerowie mieli naprawdę interesującą praktykę. Podczas gdy Semici, których potomkami są Hebrajczycy, Sumerowie nie praktykowali poligamii jak Semici; praktykowali poliandrię. Bogate kobiety mogły mieć wielu mężów.

Cóż, w swoich reformach stara się powiedzieć, że przywracał Sumerowi tę praktykę. Dlatego nazywany jest królem reform, ponieważ próbuje ich zreformować, aby wrócili tam, gdzie byli, ale na jego horyzoncie pojawia się obraz tego, jak wygląda życie każdego z nas. Nadchodzą rzeczy, o których nie wiedziałeś.

Jego próby reform zostały przerwane przez rosnącą postać Lugała -Zage-Si, a jest to jedno z moich ulubionych imion we wszystkich środowiskach Starego Testamentu. Lugal -Zage-Si był królem Umy i zwykle Uma był po stronie przegrywającej z Lagaszem w tych wojnach, ale najwyraźniej pokonał Lagasza, a następnie Lugal -Zage-Si zdobył cały Sumer i stworzył jasne, działające w dobrej wierze królestwo Sumer. ogłosił miasto Uruk swoją stolicą. Lugal -Zage-Si dał nam pierwszy królewski sumeryjski napis w stylu literackim.

Jest także pierwszym królem, który zrobił coś, co wskazuje na ważny czynnik. Był wielki twórca filmowy, który dwa pokolenia temu wystraszył Amerykanów na światło dzienne, Alfred Hitchcock. Nie było zbyt wiele przemocy, ale zrobił to z zapowiedziami, więc albo za pomocą muzyki, albo drobnych rzeczy dziejących się na ekranie, budował w tobie poziom strachu, abyś wiedział, że coś się wkrótce wydarzy.

Cóż, to zapowiedź. Kiedy Lugal -Zage-Si zdobył te sumeryjskie miasta, zrobił coś, co odbije się echem w historii: uzurpował sobie tytuły bogów miejskich.

Teraz szybko mogę wam powiedzieć, że w starożytnej myśli sumeryjskiej prawdziwym królem każdego miasta było bóstwo opiekuńcze tego miasta. Tym

bóstwem patronującym był król. Miał własne tytuły królewskie, własny pałac, własną służbę i własną armię.

Był królem. Ale kiedy Lugal -Zage-Si zdobył te miasta, przyjął tytuły królewskie, które należały do tych królów i przywłaszczył je sobie. Sugeruję wam, że to, co dzieje się w historii, to centralizacja władzy, która nie zakończy się, dopóki królowie nie zostaną przebóstwieni, a to ma najróżniejsze implikacje.

Zatem Lugal -Zage-Si jest pierwszym, który to zrobił. No dobrze, więc oto, do czego cię zabieram. Zatem Urukagina jest jak mała rybka połknięta przez większą.

Większą rybą jest Lugal -Zage-Si. Cóż, jest tam wielka, wielka ryba, która połknie Lugal -Zage-Si i całą Sumer i całą Mezopotamię, i nie spocznie, dopóki nie zanurzy miecza w Morzu Śródziemnym, a nazywa się Sargon, jeden z najciekawszy ze wszystkich starożytnych ludów Bliskiego Wschodu. Wprowadza nas w okres, który zaczęto nazywać okresem starokadyjskim.

Sargon, przy okazji, tu trzeba zachować ostrożność, chłopaki. Ci z Was, którzy czytają Stary Testament, być może pamiętają, że w Starym Testamencie jest Sargon, ale to nie jest ten sam Sargon. Sargon jest królem asyryjskim datowanym na około 700 rok p.n.e.

Ten Sargon jest królem akadyjskim, którego początki datuje się na około 2350 rok p.n.e. Imię Sargona oznacza prawdziwego lub po prostu króla. Dobra, ciesz się przez chwilę odrobiną mojego humoru.

Nazywał siebie prawdziwym królem, ponieważ był uzurpatorem. Nie był prawdziwym królem. Prawdę mówiąc, zaczynał swoje życie nie jako król, nie jako książę.

Zaczął swoje życie jako nieznane dziecko, dryfujące po rzece Tygrys. Oto, co nam mówi w swoim micie o Sargonie. Mówi nam, że jego ojciec był nieznanym rolnikiem, a jego matka była prostytutką świątynną.

Mówi nam, że kiedy się urodził, jego matka, ponieważ była prostytutką świątynną, wyrzuciła go na rzekę Tygrys. Tam w małej łódce płynie w dół rzeki i ląduje w miejscu zwanym Kisz. Tam zostaje zauważony na brzegu rzeki i zabrany przez postać królewską, kobiecą postać królewską, zabrany do pałacu królewskiego i wychowany w domu królewskim.

Nie ma królewskiej krwi, ale wychował się w pałacu królewskim. Czasem uczniowie, kiedy tego uczę, natychmiast zaczynają mówić: „Chwileczkę, to brzmi jak Mojżesz”. Cóż, po pierwsze, istnieją podobieństwa, ale są też pewne dość istotne różnice.

Mojżesz miał ojca, a on miał matkę, a jego matka umieściła go nad Nilem, nie po to, aby złożyć go w ofierze bogu rzeki, ale aby ocalić mu życie. Prawie na pewno matka Sargona umieściła go w małej łódce, aby złożyć ofiarę bogu rzeki. Po drugie, Nil jest rzeką bardzo wolno płynącą.

Ten mały łuk, w którym znajdował się Noe, który mógł pływać całymi dniami. Tygrys jest dość szybko płynącą rzeką i stosunkowo szybko przewróciłby łódź. Oczywiście, chociaż Mojżesz wychował się na dworze królewskim, Mojżesz nie był zainteresowany byciem królem, przynajmniej nie Egiptu.

Jest kilka znaczących różnic, a jedną z nich jest to, że jedna matka jest prostytutką, a druga to matka Mojżesza, która jest dobrą Izraelitką. Dlatego nie sądzę, że istnieją jakiegokolwiek rzeczywiste podobieństwa. Co więcej, podobnie jak niektórzy uczeni, jestem sceptyczny, czy w tej historii jest choć ziarnko prawdy.

Królowie wiedzieli, że ważne jest sfabrykowanie ich historii, aby były akceptowalne. I tak, w teologii ich świata, według niego, moja matka była postacią religijną, o prostytutce myślimy wyłącznie negatywnie, ale jego matka była postacią religijną. I tak miał swój początek w świątyni z matką, która była kapłanką, umieszczając go w łodzi i oszczędzając mu życie.

Służy to propagandzie twierdzenia, że bogowie poprowadzili mój łuk prosto do miasta Kisz, które jest najważniejszym miastem królewskim w Mezopotamii. A potem stwierdzenie, że wychował się w pałacu królewskim po tych okolicznościach, wszystko to mogłoby być jedynie sfabrykacją mającą na celu wyjaśnienie, w jaki sposób został królem, ponieważ było to nielegalne, a nie prawdziwe. W każdym razie ta intrygująca postać przedstawia nam pierwsze imperium światowe i wyznacza kurs, którego pojawienie się odbije się echem na kartach Starego Testamentu.

Panował więc przez 56 lat, co czyni go jednym z najdłużej żyjących królów w całej Mezopotamii. A oto kilka czynników wpływających na tę uderzającą liczbę. Był pierwszą osobą w historii, która miała imperium Mezopotamii.

Obejmuje wszystko, co nazywamy Irakiem, a może nawet to, co nazywamy Syrią. Jeśli macie imperium, jeśli macie imperium, przyjaciele, to dlatego, że zmuszacie ludzi, aby w nim byli. Jeśli masz królestwo, jesteś ich królem i są szanse, że chcą, żebyś był ich królem.

Jeśli masz imperium, rządysz schwytanymi ludźmi, a niekoniecznie im się to podoba, zwłaszcza że Sargon był Semitą i będzie rządził Sumerami. To dwa różne narody. Gdybyś pomyślał o dwóch różnych grupach, np. Amerykanach i Chińczykach, miałbyś niejasne odniesienie do tego, jak bardzo różnili się ci ludzie.

Sumeryjski i akadyjski to języki w ogóle niespokrewnione. To dwie różne kultury. Nie są one radykalnie różne, ale są różne.

Z tego powodu musiał znaleźć sposób na zapewnienie funkcjonowania królestwa. Był więc pierwszym królem, który wpadł na pomysł obsadzenia miast garnizonami. To, co zrobił w każdym z tych sumeryjskich miast na południu, to posiadanie oddziałów wojskowych.

Mówi o specjalnej grupie 5400 osób. Być może są to jego najbardziej lojalne oddziały, których używał do stacjonowania tych miast, a więc oznaczało to, że miał w każdym mieście siły militarne, które strzegły każdego sumeryjskiego miasta, aby nie doszło do buntu. Po trzecie, aby mieć imperium, mianował urzędników semickich, więc mianując urzędników semickich, pozwolił na miejsce sumeryjskim osobistościom administracyjnym, ale tuż obok nich wyznaczył semickiego odpowiednika, tak że macie oboje Sumeryjczyk i Semita w zasadzie wykonują tę samą pracę.

Wreszcie, a są to techniki kopiowane przez prawie wszystkie kolejne imperia, wreszcie był pierwszym królem, który rządził, biorąc zakładników politycznych. Zatem to, co zrobił w każdym z tych ważnych sumeryjskich miast, to wziął zakładników z rodziny królewskiej, przywiózł ich do swojej stolicy, a następnie wykorzystał ich, aby zagwarantować, że sumeryjski urzędnik nie zbuntuje się, ponieważ jego synowie byli w niewoli u Sargona w Kisz. Te są naprawdę genialne.

Nie wiadomo, czy Sargon wpadł na takie pomysły i czy miał doradców. Nikt inny przed Sargonem tego nie zrobił, więc są to naprawdę genialne motywy. Po drugie, nazywam to precedensami politycznymi.

Nie jest to najlepsza terminologia. W naszym kraju, w naszej kulturze, myślimy o polityce i religii jako o dwóch odrębnych rzeczach. W rzeczywistości równie łatwo mógłbym nazwać te precedensy religijno -polityczne.

Okres ten jest pierwszym, który można nazwać imperialnym. Interesy domu królewskiego są teraz najważniejsze. Sargon daje do zrozumienia, że wszystko w państwie jest podporządkowane królowi i jego pałacowi.

Powtórzę to. To imperium rozciągające się od Morza Śródziemnego po Zatokę Perską. Sargon dał jasno do zrozumienia, że wszystko w królestwie jest podporządkowane jemu jako królowi i jego pałacowi królewskiemu.

Może to tylko przypadek, ale Biblia przypomina, że zanim Dawid zbudował świątynię lub próbował ją zbudować, zanim to zrobił, zadbał o zdobycie Jerozolimy, aby stać się swoim własnym miastem-pałacem. I pamiętajcie, że kiedy Salomon został królem, pierwszą rzeczą, którą Salomon zbudował, był jego pałac. Drugą rzeczą, którą zbudował, była świątynia.

Przypomnijmy, że Salomon spędził znacznie więcej czasu w swoim pałacu niż w świątyni Bożej. Wszystko to tylko sugestie, które mówią nam, że w prawdziwym okresie królewskim wszystko jest podporządkowane królowi i pałacowi. Oznacza to więc zmianę tytułowości królewskiej.

Podczas gdy przed Sargonem król Kisz był najbardziej cenionym ze wszystkich tytułów królewskich, teraz w nowym, powstającym imperium królestwa ulubionym tytułem jest król ziemi Agade, wraz ze stopniowym uzurpowaniem sobie tytułów boga. Mały, ale ważny. Po drugie, podatki.

W przeszłości podatki były pobierane, ale wszystkie trafiały do lokalnych władz, wszystkich znajdujących się w obrębie murów miejskich. Obecnie podatki mają częściowo na celu wsparcie lokalnego miasta, a częściowo wsparcie stałej armii i sił okupacyjnych. Sargon stworzył stałą armię, a następnie zapłacił za nią z lokalnych podatków.

Po trzecie, biurokracja. We wczesnym okresie dynastycznym biurokracja miała charakter funkcjonalny i lokalny. Można to nazwać biurokracją typu miasto-państwo.

Teraz Sargon rządzi poprzez rodzinę, poprzez rodzinę królewską. Płaci służbie nadaniami ziemi i jest właścicielem całej ziemi. Jest to całkowicie dramatyczna zmiana w stosunku do wszelkiej tradycji.

To, co robi Sargon, dosłownie podporządkowuje wszystko sobie i pałacowi królewskiemu. Kiedy mówię wam, że mianował swoją córkę wysoką kapłanką, oznacza to, że po raz pierwszy w historii królewska córka króla pełni funkcję najważniejszej osobistości religijnej w całym kraju. To jest po prostu monumentalne.

Sargon zrobił to wszystko w wywrotowy sposób. Oto krótkie streszczenie tego, jak we współczesnym ujęciu prezydenci kraju mogą stać się dyktatorami. To, co zrobił Sargon, to wywrócenie całego systemu rządowego do góry nogami.

Mam przez to na myśli to, że przed nim świątynia nadal dominowała, a wszystkie najważniejsze osobistości religijne były przez nią wyznaczane. Sargon w jakiś sposób scentralizował w sobie wszystkie urzędy religijne, a następnie przywołał boskie uzasadnienie tego, wskazując, że żadne jego przejęcie nie mogłoby nastąpić bez mocy bogów. Postawił im wszystko na głowie, ponieważ w potężny sposób wykorzystał prawdę, w którą wszyscy wierzyli: sukces można osiągnąć tylko dzięki mocy bogów.

Zatem Sargon powiedział: „Podbiłem, podbiłem cały świat”. Nie mógłbym tego zrobić bez pomocy bogów i dlatego wspierają mnie we wszystkich tych zmianach. Cóż, jest

to coś, co – wierz lub nie – ma miejsce na stronach 1 i 2 Księgi Królewskiej w naszej Biblii.

Możemy więc pokazać, jak to wszystko się rozgrywa. Zrobił więc to samo, co wielcy królowie. Zbudował nowe miasto królewskie, które było jego.

Było to miasto, które nazwał Akkad, czyli Agade, a Agade było jego miastem zbudowanym od podstaw na nowo. Dokładnie to zamierza zrobić Dawid, gdy zostanie królem. Jego pierwszym aktem jest zdobycie Jerozolimy, która stanie się stolicą jego powstającego imperium.

Tak więc ta nowa stolica zastąpi Kisz jako święte miasto, nowym centrum władzy dla całego tego ogromnego imperium nie jest teraz Kisz i Sumer, ale Akkad w środkowej Mezopotamii. Pozwólcie więc, że wam pokażę, ponieważ mogę wam pokazać na mapie, gdzie znajduje się trudny obszar, w którym znajduje się Akkad. Jeśli tak się stanie, jeśli nie można tego stwierdzić, nie jest to zbyt jasne, ale ten obszar tutaj to obszar w Mezopotamii, gdzie Tygrys i Eufkrat są najbliżej siebie.

OK, i nie wiemy dokładnie, gdzie był Akkad, ale było to gdzieś w tej okolicy, gdzie obie rzeki zbiegają się najbliżej. To jedno z zaledwie dwóch starożytnych miast, dwóch miast królewskich, których nie znaleźliśmy. Miejmy nadzieję, że nadejdzie dzień, w którym je znajdziemy, ponieważ kiedy znajdziesz królewskie miasto, znajdziesz królewską bibliotekę.

Kiedy znajdziesz bibliotekę królewską, znajdziesz dokumenty historyczne. To będzie wspaniały dzień, kiedy to zostanie znalezione, ale jeszcze tego nie osiągnęliśmy, jeszcze tego nie osiągnęliśmy, a to po prostu da mi więcej rzeczy, które muszę omówić na tych zajęciach. Więc po prostu pójdę dalej.

Trzecia z jego innowacji ma charakter kulturowy. Nakazał swoim skrybom dostosowanie systemu pisma klinowego, który do tej pory obowiązywał dla języka sumeryjskiego. Nakazał hurtową adaptację sumeryjskiego systemu pisma na język akadyjski, co oczywiście zmierza do usunięcia sumeryjskiego jako głównego języka na rzecz akadyjskiego jako głównego języka.

W związku z tym prawie nigdy nie widuje się języka sumeryjskiego na oficjalnych inskrypcjach bez obok akadyjskiego. Już za dwa stulecia język sumeryjski stanie się w dużej mierze językiem martwym. Po drugie, wysoka jakość sztuki.

Zapominam, że nie wszyscy oglądają kreskówki w sobotnie poranki. To samo dotyczyłoby moich uczniów. Kiedy więc próbuję dokonać tej analogii, niektórzy jej nie rozumieją.

Pamiętam, że lata temu był serial animowany o uroczych, fioletowych postaciach zwanych Smerfami i jeśli kiedykolwiek widziałeś którąkolwiek z kreskówek Smerfy, zauważyłeś, że były w 100% podobne. Cóż, Sumerowie postępowali tak samo. Wyglądają jak małe Smerfy.

Nie można było odróżnić jednego Sumeru od drugiego. Wszyscy byli naprawdę przysadziści, w przeciwieństwie do mnie, wiesz, mam metr sześćdziesiąt wzrostu. Zatem w przeciwieństwie do kogoś wysokiego jak ja, wszyscy byli niscy i przysadziści.

Wszyscy byli bezwłosi. Nie mieli owłosienia na ciele. Wszystkie nie miały góry.

Wszyscy byli ubrani w ten sam strój. To była spódnica z trawy i wszystkie tak chodziły przez cały czas. To była histeria.

Innymi słowy, nie była to prawdziwa sztuka, ponieważ zwykle wykonywano ją w jakiejś formie błota lub kamienia. Sargon zapoczątkował epokową zmianę w sztuce, ponieważ jeśli kiedykolwiek widziałeś jego popiersie, a wszystko, co musisz zrobić, to wejść do Google, wpisać Sargona, króla Akadu czy coś, i jego królewskie popiersie, jest to po prostu jedno z najpiękniejszych dzieł sztuki kiedykolwiek wymyślone przez ludzi. Jest taki realistyczny i wykonany z metalu, a on zrobił to samo, co zrobił w wielu innych rzeczach.

Wprowadził innowacje w dramatyczny sposób. W porządku, czwartą rzeczą, o której chciałbym porozmawiać, a która szybko dotrze do tego, dokąd zmierzamy, są jego innowacje religijne. Podczas gdy głównym podmiotem gospodarczym w starożytnych miastach Mezopotamii trzeciego tysiąclecia była świątynia, teraz Sargon wziął na siebie obowiązek finansowego wspierania świątyni.

Świątynia nie była już instytucją niezależną finansowo, utrzymywała się teraz w pełni z bogactwa króla. Była to kontynuacja zjawiska centralizacji. Po drugie, król sam ustanowił centrum kultu narodowego.

Nie dlatego, że król mówił, że jest Bogiem, ale dlatego, że mianował swoją córkę wyższą kapłanką nad całym krajem, wówczas król w istocie scentralizował w sobie władzę religijną w sposób zupełnie bezprecedensowy. W takim razie spieszę się, ale kiedy patrzę wstecz na tę sytuację z wami, chcę wyciągnąć kilka wniosków, które mogą nas naprowadzić, ponieważ jest tak dużo informacji, że są naprawdę mylące. Chcę zatem zwrócić uwagę, że to, co dzieje się od tysiącleci, to centralizacja władzy, która najpierw miała miejsce w świątyni, a następnie na przestrzeni tysiąclecia, stopniowo skupiając się w królu-mieście, ostatecznie w królu Lugal -Zage-Si, który rządził królami, do Sargona, który rządził imperium.

Centralizacja władzy jest zjawiskiem zarówno nieuniknionym, jak i bezpośrednim skutkiem wymagań ośrodków miejskich. To miało się wydarzyć; pytanie kiedy. Kiedy

później przejdziemy do tekstu biblijnego, zasugeruję, że ten sam rodzaj centralizacji władzy ma miejsce na kartach Biblii.

I mam nadzieję, że mogę wam to pokazać, ponieważ Bóg otoczył izraelskiego króla ostrożnym żywoptem, ograniczając go prawdopodobnie z myślą o tego rodzaju królewskiej centralizacji. Kiedy Izraelici proszą, daj nam króla, jak wszystkie inne narody. To jest prototyp, który mają na myśli. Kogoś, kto zapewni nam całkowite bezpieczeństwo, kto stoczy wszystkie nasze bitwy, kogoś, kto może być najpotężniejszą osobą na świecie.

W porządku, nie to ma na myśli Bóg, gdy myśli o królowaniu. Sugeruję więc, że Sargon jest najważniejszą epokowo osobą, o której mówiliśmy, odkąd rozpoczęliśmy tę serię wykładów. To król, który naprawdę wyznaczył kierunek centralizacji.

Jest to centralizacja, która doprowadzi do przebóstwienia, ale potem się powtórzy i doprowadzi do królestwa, które będzie trwało przez resztę Starego Testamentu. Tak więc po Sargonie następuje kilku innych królów, którzy nie mają dla nas większego znaczenia, ale ostatnim wielkim władcą tej dynastii jest król zwany Naram-Sin. To naprawdę intrygujący władca.

Dałem ci jego zdjęcie, ale nie jestem pewien, czy je widzisz. Ale to jest tak zwana Stela Naram-Sina, on wspina się na górę, a na szczycie góry znajduje się gwiazda, która symbolizuje deifikację. A w swoich dziełach mówi, że Naram-Sin ogłasza się boskim królem.

Był pierwszym królem Mezopotamii, którego uznano za boga. Istnieje wiele punktów, które wydają się potwierdzać tę apoteozę. Jakie są zatem dowody na jego królewskość? Są jednym, użyciem boskiego wyznacznika.

Założmy teraz, że mówimy o... Być może pamiętasz, że wcześniej rozmawialiśmy o rzece. I tak powstał znak klinowy, zbudowany na fakcie, że znak klinowy wyglądał jak prawdziwa rzeka. Oto problem, który mieli starożytni.

Tak naprawdę są dwie rzeki. Jest rzeka, z której czerpią wodę, w której łowią ryby i w której się kąpią. Ale jest też bóg rzeki.

Cóż, jeśli piszesz zdanie i narysujesz znak klinowy oznaczający rzekę, jak zakomunikujesz odbiorcom, że jest to bóstwo? Cóż, ten znak, który mam w twoich notatkach z zajęć przed tobą, nazywa się boskim wyznacznikiem. To znak, który mówi ci, że to jest bóg, a to oznacza, że mówi o bogu rzeki. Mówi o bogu rzeki, a nie o rzece.

Nazywa się to boskim wyznacznikiem. Mówi ci o tożsamości tego, przed czym stoi. Cóż, Naram-Sin to właściwie dwa imiona.

To jest akadyjskie określenie ukochany i wiem, że wygląda jak nasze słowo grzech, ale to jest słowo Grzech i to jest imię boga księżycy. Bóg księżycy w Mezopotamii nazywał się Sin, bóg księżycy. Zatem imię Naram-Sina oznacza ukochanego boga księżycy Sina.

Chciał, aby jego słuchacze wiedzieli, że rości sobie prawo do bóstwa, więc kazał narysować boskie określenie przed obydwoma imionami, aby słuchacze zrozumieli, że nie jest on tylko Naram-Sinem z powodu Grzechu, jest bogiem Naramem -Grzech. Nie ma wątpliwości, że używając tego przed obydwoma elementami teoforycznymi w swoim imieniu, twierdzi, że jest bóstwem, pierwszym królem, który to zrobił. Po drugie, zatrudnia tytułowego króla czterech kwartałów.

Tak to zwykle tłumaczą angielskie tłumaczenia, ale muszę przyznać, że dla uczniów jest to trochę zabawne. To nie znaczy, że ma tylko złotówkę, czyli cztery czwarte. Oznacza to cztery punkty kompasu.

To starożytny sposób na powiedzenie króla wszechświata. Innymi słowy, idź jak najdalej na wschód, jak najdalej na zachód, jak najdalej na północ, jak najdalej na południe. Jestem królem wszechświata. Cóż, to naprawdę interesujące, ponieważ po raz pierwszy ziemski król przyjął dla siebie tytuł króla wszechświata, który zawsze należał do bogów.

Nie tylko nazywa siebie królem wszechświata, ale także siebie, co ciekawe, to także jego nowość. Nazywa siebie mężem Isztar. Isztar jest najważniejszym bóstwem żeńskim w panteonie Mezopotamii.

Jest pierwszym ziemskim królem, który nazywa siebie mężem Isztar. To również ma kilka naprawdę ważnych punktów i wkrótce postaram się wyjaśnić, co to oznacza. Ale istniała starożytna religia sumeryjska, było najważniejsze wydarzenie religijne w roku, było święte małżeństwo.

I w tym świętym małżeństwie kapłanka Isztar zostanie poślubiona, rytualnie, za boga o imieniu Dumuzi. Nie musisz o tym pamiętać, ale w tym małżeństwie, w którym Isztar pamięta, że jest najważniejszym bóstwem żeńskim, co roku wychodzi za mąż i co roku odtwarzają Dumuziego, który jest bóstwem. Dumuzi jest bogiem roślinności i oczywiście jest, że to coroczne małżeństwo miało na celu osiągnięcie w magiczny sposób, poprzez seksualne zjednoczenie Isztar i Dumuziego, stworzenia płodności dla ziemi.

To trwało tak daleko, jak to tylko możliwe; nie możemy znaleźć, kiedy to się zaczęło; to już było... W porządku, coż, Sargon zrobił to, że ogłosił swoją córkę najwyższą kapłanką, a następnie ona związała się seksualnie z personelem kapłańskim i zastąpił Dumuziego ważną figurką, powiedziałbym. I oczywiście zmierza to w tym, że w

bardzo krótkim czasie sam król stanie się partnerem seksualnym arcykapłana. Święte małżeństwo będzie zatem obracać się wokół króla i Ishtar.

Zatem to wszystko ma ogromne znaczenie religijne. Trzeci punkt w Ishtala jest trochę trudniejszy do dostrzeżenia, nie jestem pewien, czy to widać, czy nie, ale w starożytnej ikonografii tak przedstawiano rzeczy w oficjalnej sztuce, gdy chciało się pokazać, że istota w sztuce tak jakbyś miał tam grafikę, masz figury na dole, masz figurę na górze, w starożytnym świecie były dwa sposoby, aby pokazać, cóż, co najmniej dwa sposoby, aby pokazać, że figura na który patrzysz, to bóg, czy też osoba. Jednym ze sposobów rozpoznania, że jest to bóstwo, jest to, że postać jest większa od pozostałych.

Zatem jeśli spojrzycie na liczby, zobaczycie, że Naram-Sin na górze jest około dwa i pół raza większy od kogokolwiek innego na zdjęciu. To ważny sposób, w jaki można rozpoznać, że przedstawia się jako bóstwo. Po drugie, nie jestem pewien, czy to widać, ale po drugie, on ma na sobie tak zwany rogaty hełm.

Jeśli przyjrzyj się uważnie, zobaczysz, że wygląda trochę jak ci starzy nordyccy Wikingowie, którzy mieli te rogi na hełmach, z tą różnicą, że było to na długo przed pojawieniem się Wikingów. To około 2300 lat p.n.e. To jest znak bóstwa. Innymi słowy, jeśli patrzysz na rogaty hełm, dowodem na boskość jest róg.

Innymi słowy, jeśli cofniesz się tak daleko, jak to tylko możliwe, w temat bóstw, w obszarze tematycznym bóstw, oznaką królestwa jest róg, ponieważ najpotężniejszym zwierzęciem w całym ich świecie był byk, a byk miał te potężne rogi i dlatego rogi stały się ostatecznie symbolem bóstwa. Jest to naprawdę interesujące, ponieważ ten sam rodzaj teologii może przedostać się do Starego Testamentu. Na przykład jest to pierwsze hebrajskie słowo, którego nauczymy się w tym semestrze, więc jest to święty moment.

Nie znałeś hebrajskiego, a teraz jesteś na dobrej drodze do bycia wielojęzycznym. Zatem pierwszym hebrajskim słowem, którego się nauczymy, jest słowo charon lub Kharon. Możesz na to spojrzeć i powiedzieć, że to bardzo przypomina imię, które znamy, na przykład imię żeńskie Karen. KAREN. I miałbyś rację. Charon to słowo zapożyczone.

Więc po prostu to wstawię. Więc Charonie . Charon to słowo zapożyczone z języka hebrajskiego na język angielski.

Hebrajskie słowo charon oznacza róg lub koronę. A jeśli przyjrzyj się uważnie, zobaczysz, że spółgłoski są takie same. Spójrz na nasze słowo korona, a następnie spójrz na słowo charon .

Jak widać, spółgłoski są takie same. C i K, dwa R, dwa N. Zatem nasze słowo korona w języku angielskim jest słowem zapożyczonym z języka hebrajskiego.

A ta korona w jej najwcześniejszych formach nie przypomina korony, o której myślimy. Nie wiem jak wy, ale ja myślę o królu Anglii prawdopodobnie dlatego, że jest jedynym królem, jakiego znam, któremu widziałem koronę. Ale mają złotą koronę, która jest okrągła i ma po prostu złote naloty, które czynią ją bardzo ozdobną.

Ale w starożytności najwcześniejsze korony były po prostu rogowe. Prawidłowy? Dlatego nosi koronę z rogu, co oznacza, że korona oznacza jego bóstwo. Dobra? Ale co ciekawe, język hebrajski ma ten sam idiom, ponieważ hebrajskie słowo korona, Charon, może oznaczać róg lub koronę.

To po prostu niesamowite, że pamięta lub zachowuje to samo idiom, że róg równa się koronie, korona równa się rogowi. Pamiętam, kiedy zostałem chrześcijaninem, byłem zupełnie nowy, zaledwie trzy miesiące od ukończenia szkoły średniej. Pamiętam, jak czytałam Psalmy.

I pamiętam, jak Psalm mówił: Namaszczasz olejkiem mój róg. I pamiętam, jak żywo myślałem: Jakie to dziwne? Bo miałem w głowie ten obraz rogu. I pomyślałem: po co, u licha, chciałbyś oliwić róg? Bo to nie zadziała.

To zakłóci działanie klaksonu. Cóż, oczywiście dzieje się tak dlatego, że tłumacze króla Jakuba zdecydowali się przetłumaczyć to jako róg. Ale to inne słowo niż korona w języku angielskim.

Zatem nie używamy słowa róg w określeniu korony, chociaż podejrzewam, że słowa róg i korona są tym samym. Litera h i litera h są tą samą literą. Innymi słowy, w języku niemieckim, jak być może pamiętasz, w języku niemieckim dźwięk h może brzmieć h. Dlatego podejrzewam, że róg, róg, korona i charon to to samo słowo.

Dobra. Zatem myślę, że on nosi rogatą koronę właśnie po to, by zakomunikować, że jest bóstwem. Do tego momentu wszystko to jest trochę ezoteryczne.

Ale w miarę zbliżania się do tej dyskusji zaczyna to nabierać interesujących konturów. Można słusznie zadać pytanie, dlaczego król miałby sam ulegać boskości? Dobra. Z pewnością musiał zaistnieć rozwój teologiczny, który uczynił takie zjawiska możliwymi lub koniecznymi.

Odpowiedź na to pytanie jest w najlepszym wypadku teoretyczna. Zatem prosimy was o rozważenie, jak to się stało, że wyszło to z czegoś zarezerwowanego dla bóstw, korony; w końcu pamiętajcie, że we wczesnych miastach sumeryjskich król był bóstwem świątyni. Jak więc to się stało, że bóstwo przeszło do roli króla do

ziemskiego króla będącego bóstwem? Jak doszło do przejścia od tytułów, których nigdy nie używano w celach innych niż król, do tytułów używanych w odniesieniu do ziemskiego bóstwa? I jak to się stało, że związek seksualny zwany świętym małżeństwem przeszedł od dwóch osób królewskich, Isztar i Dumuzi, do króla i Isztar? Mamy do czynienia z dramatyczną zmianą w kulturze, socjologii i religii i musimy zadać sobie pytanie, musimy zadać sobie pytanie: dlaczego? Dlaczego to się dzieje? I to, o czym możemy wam powiedzieć, ponieważ zbliżamy się do końca tego wykładu, to, o czym możemy wam powiedzieć, to to, że dla starożytnych teologia zawsze była kluczowa dla ich światopoglądu.

Nie angażowali się więc w jakąś filozoficzną zmianę; angażowali się w tę zmianę ze względu na dramatyczne reperkusje religijne. Chcemy o tym porozmawiać, ponieważ po raz kolejny jedną z rzeczy, na których nam zależy, jest nakreślenie jasnego obrazu tego, o czym mówi Biblia w odniesieniu do niezwykle ważnego obszaru tematycznego królewskości. Zanim zatrzymam taśmę z tym wykładem, pozwól, że coś ci powiem.

Jest to dla nas tak obce, że większość z nas nie myśli o naszym Panu Jezusie jako o królu, chociaż Nowy Testament wielokrotnie przedstawia go jako króla. I tak o nim myślano, przynajmniej przez wielu, bo kiedy Piłat kazał go ukrzyżować na krzyżu, był królem żydowskim. Musimy więc ponownie zająć się tą potężną metaforą królestwa, jeśli chcemy zrozumieć zarówno Boga, jak i naszego Pana, a także to, co wydaje się sprzecznymi dowodami na temat królestwa w zapisach Starego Testamentu.

Zatem ta wielka zmiana następuje tutaj. Podejmiemy to w następnym wykładzie, przedstawiając pełne przebóstwienie królów. OK, dziękuję za uwagę.

To jest dr Don Fowler w swoim nauczaniu na temat tła Starego Testamentu. To jest sesja 4, Przebóstwianie królów.